

blive ændret, men hvorfor i Alverden har man Lov til at tage forskellige Takster i de forskellige Kirker for den samme Handling af Personer i samme Stilling? Den højtærede Minister sagde, at der var „flere Betjente“ ved den ene end ved den anden Kirke, men det er dog vel ikke saa, at flere Betjente ere nødvendige til at udføre den kirkelige Handling, man begærer, i den ene Kirke end i den anden. Jeg tror, det er et af de Misbrug, hvorom jeg ikke tør sige Præsteskæffen saa maatte Klosterskæffen skal holdes paa en Maade, som vækker Forargelse og støder Folk bort. Den højtærede Minister sagde jo ellers lærlig med Hensyn til § 2, at naar man skulde til en Forandring, burde man tage det borgerlige Ægtefæll som almindelig Regel. Ja, det vilde ikke møde Modstand hos Forslagsstillerne, det har jeg tidt nok sagt. Men det er jo saare beklageligt, at den højtærede Minister saavel med Hensyn til denne Sag som paa mange andre Punkter, hvor han sagde, at der var Trang til Forandring — den højtærede Minister havde dog Blik for, at Spørgsmaalet om frakultes Bielese trængte til en anden Ordning end den nuværende — jeg siger, det er kun sørgeligt, at den højtærede Minister paa disse forskellige Punkter, hvor han har haft Njet aabent for, at der trænges til Reform, dog intet har gjort. Den højtærede Minister gentog forskellige Gange, formodentlig for at berolige en eller anden, som kan lade sig berolige med dette, at han havde sit Nje henvendt paa dette eller hint, sin Opmærksomhed fæstet paa saa det ene og saa det andet, at han agtede at gøre det og det, at Administrationen vilde have det saadan og saadan o. s. v. o. s. v., men den højtærede Minister sagde ikke paa et eneste Punkt, at han havde gjort det, det slaar jeg fast. Ikke nok med, at man skal nøjes med, hvad Administrationen vil og ikke vil, men vi have ikke her saaget noget at vide om, at den højtærede Minister har taget fat paa noget, endfise gennemført Reform, paa dette Omraade. Bilde den højtærede Minister komme med et Forslag om borgerligt Ægtefæll, skulde det være mig en Fornøjelse at støtte det, men det er mærkeligt, at naar vi komme med et Forslag om det mindre, saa vil man have det mere, og naar man kommer med det mere, mødes det med den absolute Modstand, som det mødte, da det sidste Forslag fremkom fra det ærede Medlem for Dønje Amts 8de Valgfreds (S. Holm). Den højtærede Minister vilde jo umiddelbart heller ikke tillade borgerligt Ægtefæll, for, som han sagde, der forelaa „Nødvendighed“ derfor. Ja, jeg forstaaer ikke,

hvad den højtærede Minister mener dermed, naar man „Nødvendigheden“ foreligger? Det kunde interessere mig at høre den højtærede Ministers Udtalelse om, naar det Tidspunkt er. Med Hensyn til § 2 er der i øvrigt fremkommet Modstand fra forskellige Sider. Det ærede Medlem for Søra Amts 1ste Valgfreds (Zahle) sagde, at det var — jeg ved ikke ret, om det var det „højtirkelige“ Schlla paa den ene Side, men i alt Fald „Fristindets“ Charribdis paa den anden. Jeg kan nu ikke erkende det for Fristind, som modfatter sig denne Bestemmelse i § 2, enten det saa kommer fra venstre eller fra højre Side. Det er jo blot en Evang, man derfra vil paalægge Præsterne, og den kan ikke bringes ind under Synspunktet Frihed eller Fristind. Jeg indrømmer det ærede Medlem for Københavns Amts 11de Valgfreds (Oscar Hansen), at Bestemmelsen i § 2 naturligvis er en Begrænsning af den Frihed, som vi ellers i § 1 give Ægtefæll til at vælge mellem kirkelig og borgerlig Bielese. Det er en nødvendig Følge af vort Nusk om at give Præsterne noget ved samme Lejlighed. Jeg vil i øvrigt sige, at ogsaa denne stærke Modstand fra begge Sider, som har mødt § 2, koir os overraskende; thi det maag jo ikke glemmes, at alle de, der nu kunne saa borgerlig Bielese, jo ogsaa kunne saa kirkelig Bielese. Det er enhver Præst i Folketirken tilladt at vie, hvem han vil, vie, om det saa er Muhamedanere eller Ndtilbedere, eller hvem det er. Enhver, der efter Loven af 13de April 1851 kan begære borgerlig Bielese, har ogsaa Lov til at begære kirkelig Bielese, og hvis han kan saa en Præst til at gøre det, kan han saa kirkelig Bielese! Der er der Frihed for Folketirkens Præster til at gøre, hvad de ville, netop akkurat det samme, som vi foreslaa i § 2. Og ikke nok med det! Jeg vil nævne et andet Forhold, hvor Præsternes Frihed paa samme Maade gør sig gældende, det er med Hensyn til Sognebaandsløsningen. Det blev fremhævet fra forhenværende Justitsminister Casse under Kirkekommissionens Forhandlinger netop som Forsvar for den Frihed, man i Kirkekommissionen vilde unde Præsterne med Hensyn til de i det ene af de Lovforslag, jeg nævnedes før, omhandlede Ægtefæll — han fremhævede der med Hensyn til Sognebaandsløsningen, at det jo staar enhver af os frit for som Medlem af Folketirken at løse Sognebaand til en anden Præst, og denne anden Præst end vor Sognepræst kan da modtage os, men kan ogsaa afvise os. Der har altsaa Præsterne en Frihed over for de enkelte Menighedsmedlemmer, som jeg finder kan ansføres i